

วิธีการดำเนินการและการรวบรวมข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาชายและหญิง คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ซึ่งกำลังศึกษาวิชาเทคนิคในการให้คำปรึกษาแนะแนวในภาคปลาย ปีการศึกษา 2523 ซึ่งไม่เคยใช้มาก่อน ได้จากการอาสาสมัคร จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. มาตรการความเห็นใจที่ผู้วิจัยแปลจาก Empathic Understanding in Interpersonal Processes: A Scale for Measurement ของ โรเบิร์ต อาร์ คาร์คัฟฟ์¹ ซึ่งประกอบด้วยความเห็นใจ 5 ระดับ ดังต่อไปนี้

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹Robert R. Carkhuff, Helping and Human Relations: A Primer for Lay and Professional Helpers (Vol.I) (New York: Holt, Rinehart & Winston, 1969). pp. 315-317.

มาตราความเห็นใจในความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

EMPATHIC UNDERSTANDING IN INTERPERSONAL PROCESSES

A SCALE FOR MEASUREMENT

ระดับที่ 1

การแสดงออกทั้งทางวาจาและพฤติกรรมของบุคคลที่ 1 (ผู้ปรึกษา) มิได้เอาใจใส่อย่างเพียงพอหรือมีพฤติกรรมที่นำไปให้ไขว่เขวไปจากคำพูดและพฤติกรรมของบุคคลที่ 2 อย่างเด่นชัด กล่าวคือได้สื่อสารถึงความรู้สึกของบุคคลที่ 2 น้อยกว่าที่บุคคลที่ 2 ได้แสดงออกอย่างเด่นชัด

ตัวอย่าง : บุคคลที่ 1 ไม่ได้สื่อการรับรู้แม้กระทั่งความรู้สึกในระดับขั้นที่บุคคลที่ 2 แสดงออกมาให้เห็นอย่างชัดเจนที่สุด บุคคลที่ 1 อาจจะเบื่อหรือไม่สนใจหรือปฏิบัติไปตามมโนภาพที่ตนได้คาดการณ์ไว้ล่วงหน้า โดยมิได้รับรู้ความรู้สึกของบุคคลที่ 2 อย่างสิ้นเชิง

กล่าวโดยย่อ บุคคลที่ 1 ได้แสดงออกทุกอย่างยกเว้นการแสดงออกว่าเขากำลังรับฟังเข้าใจไว้ต่อความรู้สึกที่บุคคลที่ 2 แสดงออก ในลักษณะที่เป็นการนำไปให้ไขว่เขวไปจากการสื่อสารของบุคคลที่ 2 อย่างเด่นชัด

ระดับที่ 2

ในขณะที่บุคคลที่ 1 ตอบสนองต่อความรู้สึกที่บุคคลที่ 2 ได้แสดงออกนั้น เขาทำในลักษณะที่เป็นการละเลยความรู้สึกสำคัญจากการสื่อสารของบุคคลที่ 2

ตัวอย่าง : บุคคลที่ 1 อาจแสดงการรับรู้ความรู้สึกในระดับขั้นที่บุคคลที่ 2 แสดงออกมาให้เห็นอย่างชัดเจน แต่การสื่อของเขาได้ตัดทอนระดับหนึ่งของความรู้สึกออก และบิดเบือนระดับของความหมาย บุคคลที่ 1 อาจสื่อความคิดเห็นของตนเองว่าอะไรอาจจะกำลังเกิดขึ้น ซึ่งไม่เหมาะสมสอดคล้องกับการแสดงออกของบุคคลที่ 2

กล่าวโดยย่อ บุคคลที่ 1 มีแนวโน้มที่จะตอบสนองต่อสิ่งอื่นมากกว่าที่จะตอบสนองต่อสิ่งที่
บุคคลที่ 2 แสดงออกมาหรือชี้ให้เห็น

ระดับที่ 3

การแสดงออกของบุคคลที่ 1 ในการตอบสนองต่อความรู้สึกที่บุคคลที่ 2 แสดงออก
มานั้น มีความหมายที่สลับเปลี่ยนกันไต่กับความรู้สึกที่บุคคลที่ 2 แสดงออกในแง่ที่เป็นการแสดง
ความรู้สึกและความหมายในระดับเดียวกันพอประมาณ

ตัวอย่าง : บุคคลที่ 1 ตอบสนองด้วยความเข้าใจที่ถูกต้องเหมาะสมต่อความรู้สึกในระดับ
ต้นที่บุคคลที่ 2 แสดงออกมาให้เห็น แต่อาจมิได้ตอบสนองต่อความรู้สึกที่ลึก
ลงไปกว่านั้น หรืออาจตีความต่อความรู้สึกในระดับลึกอย่างผิด ๆ

กล่าวโดยย่อ บุคคลที่ 1 ตอบสนองในลักษณะที่มีไต่ละเอียดหรือเพิ่มเติมต่อการแสดงออกของ
บุคคลที่ 2 แต่เขาก็มิได้ตอบสนองอย่างถูกต้องเหมาะสมต่อความรู้สึกภายใต้ความรู้สึกใน
ระดับต้นที่แสดงออกมาให้เห็น ระดับ 3 นี้เป็นการสื่อสารระดับแรกสุดที่จะช่วยเอื้ออำนวย
ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล

ระดับที่ 4

บุคคลที่ 1 ได้ตอบสนองเพิ่มเติมนอกเหนือไปจากการแสดงออกของบุคคลที่ 2
พอประมาณ ในลักษณะที่เป็นการแสดงออกซึ่งความรู้สึกในระดับที่ลึกลงไปกว่าที่บุคคลที่ 2
สามารถแสดงออกได้ด้วยตนเอง

ตัวอย่าง : บุคคลที่ 1 แสดงความเข้าใจการแสดงออกของบุคคลที่ 2 ในระดับที่ลึก
ลงไปกว่าที่บุคคลที่ 2 แสดงออก ดังนั้นจึงช่วยให้บุคคลที่ 2 ได้ประสบกับ
ความรู้สึกและ/หรือได้แสดงออกซึ่งความรู้สึกที่เขาไม่อาจแสดงออกได้
ก่อนหน้านี้

กล่าวโดยย่อ การตอบสนองของบุคคลที่ 1 ได้เพิ่มเติมความรู้สึกและความหมายในระดับที่ลดลงไปกว่าการแสดงออกของบุคคลที่ 2.

ระดับที่ 5

การตอบสนองของบุคคลที่ 1 ได้เพิ่มเติมความรู้สึกและความหมายจากการแสดงออกของบุคคลที่ 2 อย่างเด่นชัดในลักษณะที่ (1) เป็นการแสดงความรู้สึกในระดับที่ลดลงไปอย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งเป็นความรู้สึกที่บุคคลที่ 2 ไม่สามารถแสดงออกได้ด้วยตนเอง หรือ (2) ในกรณีที่บุคคลที่ 2 กำลังสำรวจตนเองอย่างลึกซึ้ง จะเป็นการอยู่กับบุคคลที่ 2 ในขณะที่เขากำลังอยู่ในความรู้สึกที่ลึกที่สุด

ตัวอย่าง : บุคคลที่ 1 ตอบสนองอย่างถูกต้องเหมาะสมต่อความรู้สึกในระดับต้นและระดับลึกทั้งหมดของบุคคลที่ 2 บุคคลที่ 1 "อยู่ด้วยกันกับ" บุคคลที่ 2 หรือได้ปรับความรู้สึก ความคิดให้อยู่ในระดับเดียวกันกับบุคคลที่ 2 บุคคลทั้งสองอาจร่วมกันสำรวจประสบการณ์ในการเป็นมนุษย์ที่ไม่เคยได้สำรวจมาก่อน

กล่าวโดยย่อ บุคคลที่ 1 ตอบสนองด้วยการรับรู้เต็มที่ว่าบุคคลที่ 2 เป็นใคร และมีความเห็นใจอย่างถูกต้องเหมาะสมและรอบคอบต่อความรู้สึกระดับที่ลึกที่สุดของเขา

2. แบบฝึกประเมินระดับความเห็นใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการฝึกให้ผู้รับการทดลองสามารถประเมินมาตรการความเห็นใจได้ มีลักษณะเป็นเอกสาร ประกอบด้วยคำจำกัดความของความเห็นใจ ความสำคัญของความเห็นใจที่มีต่อการปรึกษาเชิงจิตวิทยา มาตรการความเห็นใจ ตัวอย่างระดับต่าง ๆ ของความเห็นใจ และแบบฝึกหัดจำนวน 30 ข้อ เพื่อให้ผู้รับการทดลองได้ฝึกประเมิน ค่าโครงของแบบฝึกนี้ผู้วิจัยได้มาจากการวิจัยหลายชิ้นที่มีการฝึกหัดให้ผู้ประเมินมาตรการความเห็นใจ เช่น การวิจัยของบลาสและเฮก (Blass

and Heck, 1975)¹ และงานวิจัยของฮิลและคิง (Hill and King, 1976)²

เมื่อสร้างขึ้นแล้ว ผู้วิจัยได้นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิทางจิตวิทยาการปรึกษา 5 ท่าน ตรวจสอบความแม่นยำเชิงเนื้อหา (Content Validity) ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่าน สมบัติคือ สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโทหรือปริญญาเอกทางจิตวิทยาการปรึกษาและมีประสบการณ์ในการสอนและการปรึกษาเชิงจิตวิทยามาแล้วไม่ต่ำกว่า 2 ปี และได้ให้ผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 5 ท่านประเมินข้อความในแบบฝึกหัดท้ายแบบฝึก และหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของการประเมินแต่ละข้อความ หาค่าความเชื่อมั่นภายในผู้ประเมิน (Interrater Reliability) ตามสูตรของอีเบล (Ebel, 1951)³ ได้เท่ากับ 0.95 และปรากฏว่าไม่มีข้อความใดที่มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเกิน 2 (ดูภาคผนวก...)

จากนั้นจึงนำไปทดลองฝึกกับนิสิตปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่กำลังศึกษาวิชาเทคนิคการสัมภาษณ์ ในภาคปลาย ปีการศึกษา 2523 จำนวน 15 คน โดยให้อ่านแบบฝึกและทำแบบฝึกหัดท้ายแบบฝึก และนำค่าตัวเลขที่แสดงการประเมินในแต่ละข้อมาหาค่าความเชื่อมั่นภายในผู้ประเมิน ตามสูตรของอีเบล (Ebel, 1951) ซึ่งมีค่า 0.96 และพิจารณาคคุณภาพของข้อระงในแบบฝึกหัดโดยหาค่าความเบี่ยงเบน

¹ Charles D. Blass and Edward J. Heck, "Accuracy of Accurate Empathy Ratings," Journal of Counseling Psychology 22(1975) pp. 243-226.

² Clara E. Hill and Jean King, "Perceptions of Empathy as a Function of Measuring Instrument," Journal of Counseling Psychology 22(1976): pp. 155-157.

³ R.L. Ebel, "Estimation of the Reliability of Ratings," Psychometrika, 16(1951): pp. 407-424. Quoted in J.P. Guilford, Psychometric Method. (New York: McGraw-Hill, 1954), pp. 395-397.

มาตรฐานของการประเมินแต่ละข้อกระทง และจะปรับปรุงข้อกระทงที่มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเกิน 2

3. ข้อมูลเกี่ยวกับผู้มาขอปรึกษา ซึ่งผู้วิจัยสร้างขึ้นเองโดยอาศัยแนวคิดมาจากคำแนะนำเกี่ยวกับข้อมูลที่ช่วยให้ผู้ปรึกษารับฟังผู้มาขอปรึกษาได้อย่างเข้าใจมากยิ่งขึ้น ของอัลเฟรด เบนจามิน (Alfred Benjamin, 1974) และได้รับการตรวจสอบความแม่นยำเชิงเนื้อหา โดยผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว (ดูภาคผนวก...)

4. แบบประเมินระดับความเห็นใจ มีลักษณะเป็นเอกสาร ประกอบด้วยคำสนทนาระหว่างผู้มาขอปรึกษากับผู้ปรึกษา โดยผู้วิจัยได้สร้างคำพูดของผู้มาขอปรึกษาดังกล่าว 10 ข้อความ และสร้างคำพูดตอบสนองของผู้ปรึกษาต่อแต่ละข้อความของผู้มาขอปรึกษา โดยสะท้อนระดับ¹⁵เห็นใจของมาตรฐานความเห็นใจระดับละ 2 ข้อความ

เมื่อสร้างขึ้นแล้ว ผู้วิจัยได้นำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจสอบความแม่นยำเชิงเนื้อหา (Content validity) ของแบบประเมินดังกล่าว

จากนั้น ผู้วิจัยได้นำแบบประเมินดังกล่าวไปให้นิสิตปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยกลุ่มเดิม ทดลองประเมินโดยทราบข้อมูลเกี่ยวกับผู้มาขอปรึกษา และนำค่าตัวเลขที่แสดงการประเมินในแต่ละข้อมาหาค่าความเชื่อมั่นภายในผู้ประเมิน (Interrater Reliability) โดยใช้สูตรของอีเบล (Ebel, 1951) ซึ่งมีค่า 0.98 และเมื่อคำนวณหาค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของการประเมินแต่ละข้อความ ปรากฏว่าไม่มีข้อใดที่มีค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานเกิน 1.

แบบประเมินระดับความเห็นใจนี้มีลักษณะเป็นรูปเล่ม ประกอบด้วยคำสั่งในหน้าแรก และข้อความสนทนาระหว่างผู้มาขอปรึกษากับผู้ปรึกษาแต่ละคู่จะอยู่คนละหน้ากัน โดยแต่ละหน้าจะมีช่องว่างให้ผู้รับการทดลองเติมตัวเลขที่แสดงการประเมินระดับความเห็นใจของการตอบสนองของผู้ปรึกษาตามมาตรฐานความเห็นใจของคาร์คัพฟ์ ผู้วิจัยเสนอข้อความทั้ง 10 โดยการสุ่มลำดับของข้อความ และขอให้ผู้รับการทดลองประเมินข้อความตอบสนองของผู้ปรึกษาตามลำดับหน้าที่จัดไว้ให้ (ดูภาคผนวก...)

วิธีการทดลอง

ขั้นฝึก

ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทั้ง 30 คน ประเมินมาตราความเห็นใจพร้อม ๆ กัน โดยให้ผู้รับการทดลองอ่านเอกสารแบบฝึกประเมินระดับความเห็นใจที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ผู้รับการทดลองเข้าใจความหมายของความเห็นใจและความสำคัญของความเห็นใจต่อการปรึกษาเชิงจิตวิทยา รู้จักมาตราความเห็นใจและเข้าใจระดับต่าง ๆ ของความเห็นใจตามมาตรดังกล่าวและสามารถประเมินข้อความที่แสดงความเห็นใจในระดับต่าง ๆ ได้โดยไร้อาตราความเห็นใจ โดยผู้วิจัยเปิดโอกาสให้มีการซักถามข้อสงสัย ซึ่งผู้วิจัยจะอธิบายเพิ่มเติมและตอบข้อซักถามในขอบเขตของแบบฝึกประเมินระดับความเห็นใจที่สร้างขึ้น ทั้งนี้ โดยมี นางสาวศศิณงค์ นนธิศรี เป็นผู้ช่วยในการฝึก ในตอนท้ายของแบบฝึกจะมีแบบฝึกหัดจำนวน 30 ข้อ ให้ผู้รับการทดลองได้ฝึกประเมิน โดยมีการเฉลยคำตอบซึ่งเป็นการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิดังกล่าว การฝึกดำเนินต่อไปจนกระทั่งผู้รับการทดลองจำนวน 2 ใน 3 ของผู้รับการทดลองทั้งหมด สามารถประเมินได้ตรงกับผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ครั้งติดต่อกันจึงยุติการฝึก เกณฑ์ในการยุติการฝึกนี้ ได้จากการวิจัยของฟริดแมนและสโตน (Fridman and Stone, 1978)¹ และจากการทดลองใช้เครื่องมือก่อนการทดลองจริง ซึ่งปรากฏว่าผู้ที่ได้รับการฝึกประเมิน โดยแบบฝึกดังกล่าว โดยวิธีการนี้สามารถประเมินระดับความเห็นใจได้สอดคล้องในระดับสูงกับการประเมินโดยผู้ทรงคุณวุฒิ การฝึกนี้ใช้เวลาทั้งสิ้นประมาณ 2 ชั่วโมงครึ่ง หลังการฝึก ผู้วิจัยให้เวลาพัก 10 นาที

¹Myron S. Fridman and Shelley C. Stone, "Effect of Training Stimulus Context, and Mode of Stimulus Presentation on Empathy Ratings," Journal of Counseling Psychology 25(1978): pp. 131-136.

ชั้นแบ่งกลุ่ม

ใช้การสุ่มแบบ Random Assignment แยกกลุ่มตัวอย่างเข้าเป็น 2 กลุ่ม
กลุ่มละ 15 คน และแยกผู้รับการทดลองให้อยู่กลุ่มละห้อง

ชั้นทดลอง

สำหรับผู้รับการทดลองในกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยแจกเอกสารแบบประเมินระดับความเห็นใจให้ผู้รับการทดลองประเมินทันที
ตามวิธีการที่ใช้กันมา คือให้ประเมินการตอบสนองของผู้ปรึกษาโดยพิจารณาจากข้อความ
สนทนาของผู้มาขอปรึกษาและผู้ปรึกษาเท่านั้น โดยชี้แจงว่าข้อความดังกล่าวคัดลอกมาจาก
การปรึกษาเชิงจิตวิทยาระหว่างผู้มาขอปรึกษาและผู้ปรึกษาคู่หนึ่ง ขอให้ผู้รับการทดลอง
ประเมินการตอบสนองของผู้ปรึกษาต่อผู้มาขอปรึกษาว่าควรจัดอยู่ในระดับใดของมาตราความ
เห็นใจ

สำหรับผู้รับการทดลองในกลุ่มทดลอง

ผู้วิจัยแจกเอกสารข้อมูลเกี่ยวกับผู้มาขอปรึกษาโดยให้คำแนะนำว่า ผู้มาขอปรึกษา
ดังกล่าวเป็นบุคคลที่มีตัวตนจริง ขอให้ผู้รับการทดลองศึกษาข้อมูลดังกล่าว และพยายามทำ
ความเข้าใจในผู้มาขอปรึกษาผู้นี้อย่างลึกซึ้งที่สุด ให้เวลาศึกษาเอกสารดังกล่าว 20 นาที
จากนั้นผู้วิจัยแจกเอกสารแบบประเมินระดับความเห็นใจให้ พร้อมกับชี้แจงว่า การสนทนา
ต่อไปนี้คัดลอกมาจากการปรึกษาเชิงจิตวิทยาในสภาพการณ์จริง โดยผู้มาขอปรึกษาในแบบ
ประเมินก็คือผู้มาขอปรึกษาที่ผู้รับการทดลองได้ศึกษาข้อมูลและทำความเข้าใจเกี่ยวกับบุคคล
ผู้นี้มาแล้ว

ตัวอย่างแบบประเมินระดับความเห็นใจ

// คำสั่งสำหรับผู้รับการทดลองในกลุ่มควบคุม

คำสั่ง : ต่อไปนี้เป็นข้อความที่คัดลอกมาจากการปรึกษาเชิงจิตวิทยา (Counseling) ครั้งหนึ่ง ขอให้ท่านประเมินการตอบสนองของผู้ปรึกษา (Counselor) ต่อผู้มาขอปรึกษา (Client) ในแต่ละข้อความว่าควรจัดอยู่ในระดับใดของมาตรฐานความเห็นใจซึ่งท่านได้ศึกษามาแล้ว

หมายเหตุ กรุณาประเมินข้อความตามลำดับที่จัดไว้ให้ เมื่อเสร็จแล้วจึงเปิดดูหน้าต่อไป

คำสั่งสำหรับผู้รับการทดลองในกลุ่มทดลอง

คำสั่ง : ต่อไปนี้เป็นข้อความที่คัดลอกมาจากการปรึกษาเชิงจิตวิทยา (Counseling) ครั้งหนึ่ง จากข้อมูลเกี่ยวกับผู้มาขอปรึกษาที่ท่านได้ศึกษามาแล้ว ขอให้ท่านประเมินการตอบสนองของผู้ปรึกษา (Counselor) ต่อผู้มาขอปรึกษาคนเดียวกันนี้ ในแต่ละข้อความ ว่าควรจัดอยู่ในระดับใดของมาตรฐานความเห็นใจ

หมายเหตุ กรุณาประเมินข้อความตามลำดับที่จัดไว้ให้ เมื่อเสร็จแล้วจึงเปิดดูหน้าต่อไป

ตัวอย่างข้อความที่ให้ประเมิน

ผู้มาขอปรึกษา : ทำไมพ่อแม่ต้องไปแคร์กับพี่ปากชาวบ้านด้วย กลัวว่าเขาจะว่าอย่างโน้นอย่างนี้ ไม่มีเหตุผล..เราจะทำอะไรไม่เห็นไปเค็ดร่อนใครเลยในเมื่อเราก็กไม่ได้ไปทำให้เขาเค็ดร่อน มายุ่งกับเราเอง

ผู้ปรึกษา : คุณไม่พอใจที่พ่อแม่คำนึงถึงคำพูดของคนอื่นมากเกินไปทั้ง ๆ ที่คุณก็ไม่ได้ทำอะไรให้คนอื่นเค็ดร่อน

ข้อความนี้ควรจัดอยู่ในระดับ.....

ผู้มาขอปรึกษา : พ่อแม่เพื่อนผมทำไมไม่เห็นเขายุ่งกับลูก ๆ อย่างนี้เลย ซึ่งผมว่าดี เพราะช่วงนี้เป็นช่วงที่เด็ก ๆ ต้องการอิสระ ก็ควรปล่อยให้เขาได้ลอง ได้รับรู้ประสบการณ์ทั้งสิ่งที่ผู้ใหญ่เห็นว่าดีและสิ่งที่เห็นว่าไม่ดี ลองให้หมดทุกอย่าง

ผู้ปรึกษา : คุณไม่พอใจที่พ่อแม่ยุ่งเกี่ยวกับชีวิตของคุณมากเกินไปและอีกอันใจ ที่ชีวิตคุณต้องขึ้นอยู่กับความคาดหวังของพ่อแม่ทุกอย่าง จนคุณไม่มีอิสระที่จะดำเนินชีวิตตามที่ต้องการ ทั้ง ๆ ที่คุณเห็นว่าคนเราควรมีอิสระที่จะเรียนรู้ประสบการณ์ทุกอย่างด้วยตัวเอง

ข้อความนี้ควรจัดอยู่ในระดับ.....

ในการประเมินแบบประเมินระดับความเห็นใจของผู้รับการทดลองทั้ง 2 กลุ่มนี้ ให้ประเมินโดยไม่จำกัดเวลา และอนุญาตให้ผู้รับการทดลองทบทวนเอกสารแบบฝึกประเมินระดับความเห็นใจได้ตามความต้องการของแต่ละบุคคล ผู้วิจัยขอให้ผู้รับการทดลองประเมินข้อความ โดยเรียงตามลำดับหน้าที่จัดไว้ให้ ห้ามข้ามหน้าเป็นอันขาด ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้ผู้รับการทดลองในกลุ่มควบคุมได้ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับผู้มาขอปรึกษาจากข้อความทั้ง 10 ข้อความของผู้มาขอปรึกษา ซึ่งอาจทำให้ผู้รับการทดลองในกลุ่มได้ทราบข้อมูลกว้าง ๆ เกี่ยวกับผู้มาขอปรึกษา

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของการประเมินข้อความทั้ง 10 ข้อความ ของผู้รับการทดลองทุกคนในแต่ละกลุ่ม

2. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการประเมินข้อความทั้ง 10 ข้อความ ที่ได้จากผู้ประเมินทุกคนในแต่ละกลุ่ม โดยการทดสอบค่า t (t -test) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญที่ .05

3. หาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ของการประเมินข้อความที่แสดงความเห็นใจแต่ละระดับ ของผู้รับการทดลองแต่ละกลุ่ม

4. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยของการประเมินข้อความที่แสดงความเห็นใจแต่ละระดับของผู้รับการทดลองทั้ง 2 กลุ่ม โดยการทดสอบค่าที (t-test) กำหนดระดับความมีนัยสำคัญที่ .05

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย